

ՅՈՐԵՆԻ ԵՐԳԵՐ

ԱՌԱՋԻՆ ՄՇԱԿԱՅԱՆ

ՆԱԽԵՐԳԱՆՔ

(Շաբ. տիս 1922 թգմ. էջ 82)

Բայց դուն ահա՛ կը ժպտիս մատըդ աղուրդ շրթունքիդ,
կը հասկընամ որ իդձեքս եղան այնքան միամիտ...

Բայց տո՛ւր ինձի, ո՛վ Մուսա, հիադիտել հոգւին
թեղերն ասոց հասկերով՝ բոցերուն տակ արեին,

Երբ Միջօրէն իր ոսկի տարափին տակ անսահման
կ'ողողէ դաշտը բոլոր ուր մանգաղներ կը շողան.

Երբոր եզները լրծկան պոչիւնն իրենց կ'երկարեն
Ռոտիններէն խայթըւած իրենց մոռուդոտ վիզերէն...

Այսպէս ինձի սովոնցո՛ւր ամբողջ վաստակը հողին,
Միջօրէնները կիզիչ՝ հորիզոնով դաշտային,

Եւ ուռիններն ինձ երգել տո՛ւր, ո՛վ Մուսա, վտակին մօտ
Ուր կան սէզներ ծիրանի հրդեհումով արևոտ:

Հոն ես հանգչիմ մանիշակ իրիկուններն, երբ անցնին
Հեզընթացիկ եզներով սայլերն յուրթի ցորենին...

Որայ մ'ըլլայ զլիսու բարձ գիշերներով լուսնկայ,
Երբ կը սկըսի աշխատանքը կալիքուն հեռակայ,

Որո՞նք հիմա կը թըւին մեծ փեթակներ անանուն
Ուր մեղունները դարձան պարտէզներէն աստղերուն:

Տո՛ւր ինձ ըլլալ մշակներէն մէկն, ո՛վ Մուսա, զաղտնօրէն,
Երբոր երգերն Հոգիիդ իմ հոգիիս մէջ լըռեն...

Կ'ուզեմ դառնալ դէպի գիւղ արօրին հետ ծանրախոփ,
Երբ երգիքին արագիւր կը սպասէ թևամոփ:

Կարաւանին եռանկիւն որ ալիքներն օդային
Դիմագրաւել կրնայ միշտ, ինչպէս նաւերը՝ ծովին:

Սովրեցուր ինձ ակութիւն կրակէն տաքցնել հընաւանդ
Սրինգիս ճերմակ մեղրամոմն՝ եղէգներուն պարաւանդ...

Եւ հոն երգել սովրեցուր ինձի խաղմուզն այգեկան,
Մոթորն և հասկը դեղին որ մանգաղին տակ ինկան:

Ինստուր հողէն թրծուած սափորներուն կարմրավառ
Իմ օրհներգիս միացուր Անմահութիւնը պայծառ:

Եւ պսակներուն ամենէն խոնարհագոյնն ինձի տուր,
Երբ պարզութիւնն արուեստիս ընէ երգերս հեշտալուր...

Թո՛ղ անարիւն ճրպուռին ըլլայ նրման իմ հոգիս,
Երգը զոր ես պիտի՝ երգեմ, ուրախութիւնն է կեանքիս:

Ինչ որ կու տաս դուն ինձի, կրնաս և տալ ուրիշին,
Ես կը լրոեմ այն ատեն, երբ աղբիւրներ կը հոսին:

Քո՛ւկդ են երգերն, ո՛վ Մուսա, ո՛վ Կախարդիչ, ո՛վ Գուշակ,
Ոտքիդ առջևը նստող պատանին իմ ժպտունակ...

Յիշատակով սիրելի դարձուր հոգիս այն ատեն,
Երբ ծաղիկները թօշնին և իմ երգերըս լրոեն:

Երգերուս մէջ թո՛ղ մընայ միշտ անայլայլ և մաքուր
Հայրենի սէրն անդերուն և այգիին խնկարոյր:

Եւ թո՛ղ անունըս երգեն հովուասրիներ զաշտային,
Ուրախ ցորենը դեղնի և խնձորները կարմրին...

Անշուք դամբանըս զիտնայ տըղան ոսկի մագերով
Որ եզը ջրարբ կը տանէր երգերէս մէկն երգելով: —

Եւ Արեգակն այն ատեն պիտի ծագի վերլստին
Երբոր սրտիս աճիւնէն խոնարհ Շրէջները ծաղկին,

Եղէգներէն զողահար՝ Զեփիւռն անցնի խընդունակ,
— Եւ մեղունները բզզան շիրիմիս վրայ պարզունակ...:

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱՅ